

Ved Lyden af sin afdøde Kærestes Navn drejede Præsten Ansigtet om med et Udtryk som En, der aner en Fare.

„Hvad vil du sige om Rosalie?“

„Jeg har noget at fortælle dig, Johannes, og du maa være forberedt paa, at det vil gøre dig meget bedrøvet. Du husker nok, at jeg paa Rosalies Dødsdag blev kaldt til Kolding, og at jeg sammen med den gamle Distriktslæge Hansen foretog Ligsynet. Men du veed ikke, og du har ikke kunnet vide, at vores Erklæring om Ulykken ikke var helt korrekt. I hvert Fald var den ikke fuldstændig. Det vidste vi nu heller ikke selv, da vi udstedte den. Først bagefter — ja, Johannes, nu maa du være ganske rolig — først bagefter fik vi Oplysninger ihænde, som desværre gjorde det utvivlsomt, at —“

Præsten havde langsomt rejst sig. Han var bleven ligbleg og støttede sig med Haanden til Bordet.

„Hvad er din Hensigt med alt det, du sidder der og fortæller? Mener du, at Rosalies Død ikke skyldtes et Ulykkestilfælde?“

En uhyggelig Tanke slog ned i Doktoren og gjorde ham stum: Han har vidst det!

„Hvorfor tier du!“ raabte Præsten som et Menneske i den yderste Nød.

„Det er, som du siger, Johannes! Det var ingen ufrivillig Død.“

„Og hvorpaa grunder du den skammelige Formodning?“

„Jeg fandt et Brev i Rosalies Kjolelomme. I den Kjole, der hang i Badehuset sammen med hendes andre Klæder. Da Brevet ingen Udskrift havde, brød jeg det; men jeg havde ikke læst mange Linjer, før det blev mig klart, at det var hendes Afskeds-hilsen til dig. I sin nedtrykte og forvirrede Sindsstemning havde hun glemt at sætte dit Navn paa Konvoluten. Fra det Øjeblik, jeg forstod dette, læste jeg naturligvis ikke mere, og heller ingen andre har gjort det. Men de Par Linjer, jeg altsaa af Vanvare kom til at se, fortalte mig Sandheden. Naar jeg har fortiet den for dig, forstaar du vel mine Grunde. Jeg vidste jo, hvor inderligt du og Rosalie holdt af hinanden trods alle Modsætninger. Hun har handlet i en pludselig Sindsvildelse, i hvert Fald i ulyksalig